

*MÜSTIKA JA MEDITSIIN
AVE ALAVAINU*

2009

Ave Alavainu
Müstika ja meditsiin

Arstiks kuue päevaga
Ilmaitlev naine
Tuttav isa

ISBN 978-9985-9940-6-1

Toimetanud Anne-Mari Alver
Kujundanud Lea Sõmer
Kaanel kasutatud Elmar Kitse maali Viktor Alavainust.
Autoriõigus 2009: Ave Alavainu

AUTORI SAATESÕNA

Huvi paranormaalsete asjade vastu tekkis mul 14-aastaselt, kui hing ja ihu hakkasid omavahel võitlema. Lamasin laudapeelses ja vahtisin läbi aukliku katuse tähti. Siis tuligi mul esimest korda mõte, et mõtted on materiaalsed. Kõik muu, mida hiljem loete, on tagajärg.

Olin 17, kui ma hakkasin seda inimestele tõestama, et ei tohi uisapäisa mõelda ega mõtteid välja öelda – kõik jääb alles. Ja keegi ei uskunud mind.

Palju aastaid hiljem tekkis mul kolm sõpra, kes uskusid. Esimene oli Taavi Tuulik, teine Ott Arder ja kolmas Heino Seljamaa. Inimesed, kellega ei olnud vaja sel teemal suheldagi, kes teadsid niigi.

Esimesel kohal on tegelikult Mart Remmel. Aasta oli siis 1971. Ta oli 26 aastat vana ja selleks ajaks oli normaalajaga ülikoolis lõpetanud kaks teaduskonda – matemaatika ja filoloogia. Kõrvalt võttis ta veel kreeka ja ladina keelt. Peale kõige oli ta Eesti meister jalgrattasõidus ja tal oli absoluutne kuulmine. Ta mängis orelit ja flööti. Naljaks olen öelnud, et tema geniaalsus väljendus peale kõige muu veel selles, et ta miljonite naiste hulgast just minu üles leidis.

Mart oli üks teaduste akadeemia eesti keele instituudi foneetikalaboratooriumi rajajaist. Seal sai ta oma anded ühendada, otsides keele matemaatilisi mudeleid muusikalise kuulmise kaudu. Üheks meie ühistöö näiteks võiks olla see, et ta võttis minu hääle lindile, sõitis sellega Novosibirskisse, kus oli toonane kõrgtasemel arvutitehnika, moduleeris kõikvõimalike matemaatiliste mudelite abiga minu häälest muusika, tõi selle Eestisse tagasi ja seda esitati Eesti Raadio keskkõoprogrammis nagu mingit imet, kusjuures minu

häälest oli saanud naiskoor.

Käisime ka Nõmme kirikus, mille võti tal millegipärast oli. Mart mängis orelit, mina lugesin luuletusi, sellestki oli Terje Sootsil saade. Kahjuks kõik, mida me koos ette võtsime, läks aia taha – ajaloo jaoks kaduma. Üks lint võib-olla on kuskil, sest Tanel Lään ütles mulle, et ta oli teinud päästmiskatse.

Mart Rimmel oli rahutu, kes otsis rahu. Ja mina, kelle ta miljonite naiste hulgast välja noppis, olin veel rahutum.

Tema pani mind mõtlema, et midagi peab olema väljaspool inimest. Muide, Bertold Brechtil on geniaalsed mõttekäigud – üks neist „Mis juhtus, see pidi juhtuma, milleks see muidu juhtus.” Nii me siis pidimegi Mardiga kokku saama.

Ta oli esimene inimene, kellele ma aastal 1971 rääkisin, et mõte on materiaalne. Ja tema tormaski Novosibirskisse, NSV liidu suurimasse arvuti-keskusesse seda kontrollima...

Eestiski olid arvutikeskused: toatäied arvuteid. Ain Isotamm ja Mati Tombak kutsusid mu ükskord öösel sinna, veini jooma. Käisin nende arvutite vahel ja järsku katkes masinate tavapärase undamine. Poisid läksid väga närvi ja lausa nõudsid näha, kas mul on seljas midagi sünteetilist. Vandusin, et ei ole, sest ma ei kannata sünteetikat. Viimaks leppisid ka poisid faktiga, et ma ilmselt oma mingi sisemise energeetika või bioväljaga lülitasin programmid lihtsalt välja ja nende kahe ööpäeva töö läks nagu mutiauku.

See oli enne Mardiga kohtumist.

Mart ise suri väga noorelt, 52-aastaselt. Tema indiaanimi oli minu jaoks Kadund Rimmel, sest ta lu-

bas meie kohtumisel, et sureb lähema nelja aasta jooksul, seega siis 30-32 aastasel. Ta elas veel kaks-kümmend aastat, aga indiaaninimi jäi. Nüüd mõtlen ma temast ikka veel kui Kadund Rimmelist ja seda täie õigusega.

Üks müstiline lugu enne nõiakoolitust pärineb juunikuust 1989. Tartu laste kunstikool oli Grigori Lotmani juhendamisel õpilastega Suuremõisas paarinädalases suvekoolituses. Et ma otsisin neile selle võimaluse seal lossis laiutada, sain tänutäheks oma 8-aastase poja laagrisse saata.

Laager hakkas lõppema. Sellel pühapäevahommikul pidi neile Tartust buss järele tulema. Minul oli valida, kas minna pojale järele laupäeva õhtul või pühapäeva hommikul varajase bussiga. Otsustasin, et lähen pühapäeva hommikul, sest lastel oli ilmselt laagri lõpetamine ja pidu.

Teadsin, et hommikul peavad nad üheksast ärkama, meie liinibuss jõudis aga Suuremõisa juba enne kaheksat ja nii jäi mul tükk tühja aega.

Öösel nägin kummalist und. Valgel postamendil aeglaselt keerlev mustast marmorist pea, ma ei tea, kas mehe või naise oma, silmad välja tahumata nagu antiigil ikka. Järsku nägin, et teine silm oli kullast. Millegipärast tegi see mulle nalja.

Hommikul oli see värskelt meeles, siis aga ununes.

Panin end lapsele kunstilaagrisse vastuminekuks kenasti riidesse – valge satsidega kleit selga, Aino Kallase kübar pähe, – sõitsin bussiga Suuremõisa ning jäin tehnikumi aeda lossi tagumisele trepile istuma ja aega parajaks tegema. Enne jõudsin käia ära lossi, nüüd juba tehnikumi juurviljaaias, mis oli imeliselt korras, maitsekas ja minu suureks üllatuseks

üldse mitte juurvilja-, vaid hoopis lilleaed.

Agronoomiaõpetaja oli Peet Palli juhendatud õpilaste töö. Trepiotsal mõtlesin, et Peet Palli on selle eest ära teeninud ühe korraliku luuletuse.

*Sel varahommikul su lilleaias
mul puhkas hing
ja kõik maailma melu
näis sama tühine kui iseenda elu.*

*Sel varahommikul su lilleaias
jalg kastest märg
ning silmis sada imet
täis lootust hing, taasusaldasin imet.*

Ja siis hakkas mulle tunduma, et see luuletus läheb käest ära. Et selles on midagi alverlikku, et ma ei saa seda niimoodi edasi kirjutada, et ma pean tegema mingi alavainuliku pöörde.

Ja nagu sellistel puhkudel ikka, läks pilk uitama.

Siis jäi mu pilgu ette pargiteel täpselt samasugune naine nagu ma ise olin. Valge satsidega kleit seljas, laia äärega suvekübar peas... Ainukene erinevus minust oli see, et minul olid jalas sandaalid, aga parginaisal kõrge kontsaga kingad. Mõtlesin, et tule-tule lähemale, et ma su nägu näeksin, aga tema läks ühe pargipuu taha ja enam välja ei tulnud, nagu oleks see puu ta endasse imenud.

Väga rahulikult lõpetasin ma luuletuse ära.

*Jah, sellel hommikul su lilleaias
kõik selgeks sai,
mu hingelt võeti raskus.
Ma veel kord enesele tulin vastu.*

Et kunstilaagerdajad ei kavatsenud ikka veel ärgata, hakkasin parki ja lossi metoodiliselt läbi otsima, et vaadata, kuhu see naine minna sai.

Käisin ära isegi lossi keldris, kuhu ma tavaliselt ekskursioonigruppidega heal meelel minna ei tahtnud. Kontrollisin üle kõigi pühapäeva hommikul eksamile tulnud tudengineiude riietuse. Satsidega kleidi ja kübaraga naist nende hulgas ei olnud.

Pargist üle aia kargamiseks polnud see naine ilmselt võimeline. Ainus loogiline järeldus oli ikkagi see, et ta läks puu sisse.

Luuletus oli valmis, olukord oli kontrollitud ja kuna laagris ikka veel ärkamise märke ei ilmutatud, tundsin, et minust oleks aus minna ja see luuletus Peet Pallile kinkida. Kirjutasin märkmikust ümber ja läksin.

Rääkisin sellest minumoodi naisest ja küsisin, kuhu ta ikkagi kadus.

Peet Palli hakkas naerma ja ütles, et see daam on juba kakssada aastat Suuremõisa lossis ja pargis kummitanud ning alati kontstel.

Tõestuseks võttis ta riulist paksu raamatu ja näitas saja aasta vanust gravüüri, millel oli satsidega kleidi ja kübaraga naine, kotsakingad jalas, hobust suistest talutamas...

Laager sai läbi, lapse sain kätte. Järgmisel hommikul korraldasin juba ise laagri Hellamaa rannas, kuhu olid külalistena esinema kutsutud ka psühholoog Voldemar Pinn ja minu hea sõber, teatrimees Heino Seljamaa.

Loomulikult olin ma Suuremõisas juhtunu mõju all ja oli imetore, et psühholoog oli kohe varnast võtta.

Nii rääkisingi Voldemar Pinnile oma Suuremõisakogemusest.

Pinn hakkas naerma. Tema seisukoht oli rahustav: “Loomingulistega seda ikka juhtub, inspiratsioonihetkel toimub kahestumine ja mõnel käib see füüsiliselt. Ega need Stalkerid ja muud asjad pole õhust võetud.”

Heino Seljamaa peas aga sõlmus hoopis teistsugune seos.

- Kas sa raadiot oled kuulanud, küsis ta.
- Ei.
- Telekat oled vaadanud?
- Ei.
- Uudiseid tead?
- Ei...
- Betti Alver on surnud. Sa tegid lihtsalt tema surma kaasa.
- ...

Kõik läks paika. Unenägu mustast marmorist pea ja kuldse silmaga – *“...ja nagu lapse kurjustavad kilked,/ kes tahab kilde püüda päiksekiirist,/ nii mõnitaja sõimuhääl ja pilked/ ei tumesta su silma selget iirist...”* – ja see nägemus Suuremõisa pargis.

Kõik oli omavahel seotud. Hiljem sain teada, et Betti Alveri agoonia oli kestnud kolm päeva ja et oma „Tuulearmukese” kirjanduspreemiat „Estonia” kontserdisaalis oli ta vastu võtmas käinud valges satsidega kleidis ja valge laiaääreline suvekübar peas...

Arvuti- ja muud naljad, igasugused „loomuvastased juhtumused” minuga toimusid ajavahemikus 1971-1990. Ja pole siis midagi imestada, et kui nõidade koolitus välja kuulutati, tundsin, et tahan sinna

minna.

Seal selgus, et kui tahan oma võimeid lõpmatuseni arendada, peaksin pühenduma ainult sellele ja eluks ei jääks üldse aega. See, et seal toimus totaalne ajupesu, selgus alles hiljem. Nii et tegelikult kursustele läksin ma täie sooviga professionaalseks nõiaks saada. Välja tuli aga midagi muud.

Vahepeal lugege läbi „Arstiks kuue päevaga”, võtke õppust, kui soovite, ja siis lugege seda juttu edasi. Pärast nõiakoolitust oli mu aju ikkagi mingil määral töödeldud, sest ma hakkasin saama numbrisõnumeid. Need analoogtelefonide numbrid tulid öösel nelja-viie vahel, neid korrati mulle nii tungivalt, et ma olin sunnitud üles tõusma ja numbrid üles kirjutama, pärast mida magasin rahulikult edasi. Neid numbreid sain ma kolm-neli korda ja kaks neist olid karjuvalt konkreetsed. Kõik need numbrid osutusid tõesteks ja olid reaalselt olemas. Ühest inimesest, kellega sel kummalisel viisil tutvusin, kirjutan pikemalt, tema nimi oli Hilja Kivisild, siin raamatus on ta „Ilmaütlev naine”.

Nõidu koolitatakse tänapäevani Venemaa viiekümnes erinevas kõrgkoolis. Novosibirskis näiteks on Bronnikovi selgeltnägemise instituut, mis koolitab lapsi alates kuuendast eluaastast. Ja kliente jagub: üks kuueteistaastane näiteks teenib iga seansiga nelikümne tuhat rubla.

Pärast Kašpirovskit ja Tšumakki on Venemaal suured kohtuprotsessid inimeste kahjustamise pärast. Praegu on Riigiduumas seaduseelnõu alternatiivravi- de ärakeelamiseks.

2009